

thần. Có lẽ Tôkarin sửa soạn giết nàng...

Rôdin bung mắt rú lên một tiếng thét thanh :

— Trời ơi !

Rồi nàng xỉu xuống. Tiếng thét bất thần của nàng làm mọi người quay lại. Văn Bình vội vã đỡ nàng lên. Mắt nàng nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt.

Trong giây phút nghiêm trọng này, một biến cố nghiêm trọng khác lại xảy ra.

Một tiếng quát chát chúa nổi lên, lạnh như lưỡi dao máy phập vào cổ tử tội trên đoạn đầu dài:

— Đứng yên tất cả. Cấm nhúc nhích.

Một làn lạnh khí chạy rần rần dọc xương sống ba điệp viên RU. Nhanh như cắt, Tôkarin cho tay vào túi. Song tiếng quát ghê rợn được lặp lại :

— Tôkarin, để tay ra ngoài, kéo mắt mạng, Senkô, Lisép, quay mặt vào tường, giơ tay lên khỏi đầu.

Soạch một tiếng nhẹ. Viên đạn nảy vào nòng súng.

Văn Bình từ từ quay lại phía nổi lên tiếng quát.

Ngoài trời, cơn mưa lại ào xuống.

11

Trước cơn giông tố

Trong khi thành phố Hà nội ngủ say, một phòng giấy bí mật ở đại lộ Lý thường Kiệt, gần ga Hàng Cỏ vẫn sáng đèn. Đèn trong phòng được mở suốt ngày đêm, vì đó là một trong các trụ sở thường trực của Đông nam Á vụ GRU.

Muốn lên phòng giấy này, phải qua 5 vọng gác kiên cố. Trước hết, phải trình căn cước cho vọng gác ở cổng ra vào, được tri súng đại liên, với hai quân nhân Xô Viết cao lớn đội mũ sắt. Tầng dưới của tòa nhà mới cất rộng mênh mông được dành cho nhân viên cấp dưới. Lầu nhì tập trung các văn phòng quan trọng, ở ngoài cửa có lính gác, xuất nhập phải có giấy phép riêng.

Chỉ một số ít người được lên lầu ba. Ngay cả đội canh phòng cũng không rõ bên trên có những gì. Thang máy vừa mở ra bằng điện là hai người mặc thường phục xanh, có bệc giê hung dữ vẫy đuôi theo sau chặn lại khám chứng minh thư. Người ta thuật lại nhiều lần các nhân vật điều khiển chính quyền Hà nội muốn lên lầu ba phải đợi hơn 15 phút mới hoàn thành thủ tục kiểm soát, trước khi được dẫn vào thang máy riêng.

Khách phải nộp hết đồ kim khí trong người cho lính gác. Nếu còn sót trong túi một vật bằng sắt nhỏ xíu, như bật lửa, hoặc rửa móng tay, thang

máy sẽ từ chối không chạy. Thang máy được đặt trong tầm mắt kiểm soát của hệ thống vô tuyến truyền hình : nhân viên trên lầu ba bấm nút riêng, cửa mới mở ra được.

Đêm ấy, trong căn phòng bí mật nhất của tòa nhà bí mật nhất thủ đô Bắc Việt, một người đàn ông trạc ngũ tuần ngồi bóp trán sau cái bàn rộng thênh thang nặng trĩu hồ sơ và máy điện thoại. Yếu bóng vía mà gặp người ấy sẽ phải rùng mình. Với thân hình cao quá khổ, đôi mắt sâu hoắm toát ra những tia lạnh lạnh, những khớp xương nhọn nhô lên ở yết hầu và lưng quỳn, người ấy tạo cho kẻ mới gặp một cảm giác ghê sợ. Dáng đi, cách nói chừng tỏ người ấy là sĩ quan cao cấp quen với tác phong chỉ huy.

Cửa sang phòng bên kẹt mở. Người bước vào là một đại tá Hồng quân Số Viết.

Viên đại tá đứng nghiêm lại chào :

— Thưa, ngài cho gọi tôi.

Giọng người ngồi sau bàn trở nên gắt gỏng :

— Ông liên lạc được với tàu ngầm chưa ?

— Thưa rồi. Hạm trưởng báo cáo là không thể trở vào diềm đã định, vì phòng máy bị hỏng, sửa chữa không kịp.

— Tại sao ?

— Thưa, tàu chạm vào ngư lôi ở gần hải phận quốc tế.

— Hạm trưởng tuân theo đúng lộ trình do tôi vạch ra không

— Thưa đúng. Sau khi đụng ngư lôi, tàu của ta gặp chiến hạm tuần tiễu của địch, phải mở hết tốc lực mới thoát ra khỏi vùng biển Nam Việt. Hạm

trưởng phải lết về Cửa Tùng để sửa chữa phòng máy. Ba ngày nữa mới xong. Hạm trưởng cho biết là hải quân địch gia tăng canh phòng dọc bờ biển, nhất là gần Vũng Tàu, nên đầu sửa chữa xong cũng không thể vào được.

Người chỉ huy nhăn mặt :

— Hồng hết. Chung quy cũng vì cầu thả mà ra. Hạm trưởng biết tội hần chưa ?

— Thưa ngài, biết.

— Vậy ông còn đợi gì mà không cho hần bài học ?

— Thưa ngài, sao a ?

— Ông ngu lắm. Ông phải điện cho căn cứ Bến Thủy. Tàu ngầm ghé vào, quân cảnh phải ập xuống, bắt tên hạm trưởng giải về đây.

— Thưa ngài, hạm trưởng là sĩ quan có tài, từng được huân chương về thủy chiến.

— Hần giỏi hay dốt tôi không cần biết. Nếu giỏi, hần đã không chạm ngư lôi, làm kế hoạch tan nát.

— Thưa, ban kế hoạch cho biết là không phải lỗi hạm trưởng. Hải quân Việt Nam thay đổi hệ thống phòng thủ mà ta chưa được thông báo.

— Tôi không thích mất thời giờ vì những chuyện không đầu. Ông nhớ chưa ? Nhất hạm trưởng vào khám, chờ lệnh tôi. Nếu cần, tôi sẽ lôi hần ra tòa án quân sự.

— Dạ.

— Ai phụ trách tinh báo duyên hải ?

— Thưa, trung tá trưởng phòng 8.

— Lát nữa, ông ra lệnh cho vệ sĩ bắt hần, đem giam dưới hầm. Nếu Y-739 thất bại, toàn thể sĩ

quan cao cấp sẽ đi Tây bá lợi Á, trong số có tôi. Điện Cẩm Linh bắt buộc chúng ta phải thành công với bất cứ giá nào.

— Da.

— 739 vượt tuyến bằng phi cơ được không ?

— Dạ được. Thưa ngài, 739 mới điện về. Tôi mang bản dịch của bức khẩn điện lên trình ngài.

—Ồ, tin tức quan trọng mà ông trừ trừ mãi mới vào báo cáo. Đàn bà Hà nội làm ông trở nên chậm chạp và lừng khừng. Ông qua đây bao lâu rồi ?

— Thưa, 6 tháng.

— Lấy vợ bản xứ chưa ?

— Thưa, tôi còn đợi ngài cho phép.

— Hừ, coi chừng đấy. Giám điệp địch trà trộn vào cơ quan an ninh của ta. Tôi được tin lão Hoàng thành lập một tổ chức ghê gớm gọi là ban Biệt vụ, gồm toàn nữ nhân viên, được huấn luyện đặc biệt, hoạt động ráo riết ở Hà nội, với nhiệm vụ chiếm cảm tình của các nhân viên tình báo Số Viết. Trong quá khứ, nhiều vụ tiết lộ quan trọng đã xảy ra. Tôi không tha thứ nữa.

Viên đại tá toát mồ hôi, tay run run đặt lên bàn tập hồ sơ bên ngoài mang hai chữ Tối Mật. Mở ra là một tờ giấy màu đỏ, đánh máy. Nội dung bức điện như sau :

« Y-739 rất tiếc khi được tin tiềm thủy đĩnh bị hư hại nặng. Vì địch bố trí chặt chẽ và đáng sợ nên tôi quyết định thi hành kế hoạch ARL. Cơ sở bí mật YS đã được huy động để đưa nhà bác học Miến ra Bắc Việt.

Nội sáng mai, máy bay chở Y-739 sẽ vượt qua

vũ tuyến 17. Trán trọng yêu cầu trung ương áp dụng mọi biện pháp bảo vệ cần thiết. Có thể địch sẽ chặn lại ở Saigon hoặc giữa đường, nên tôi xin cử một nữ đồng chí có đủ tài năng và lòng trung thành để thay thế tôi, trong trường hợp tôi gặp chuyện không may.

Tên người này là Phạm Hoàng Ngọc Tú. Khẩu hiệu tiếp xúc :

Người ấy nói : Tôi là đại diện của VKHI cử tới.

Thì ta đáp : MGFĐ đã nhận được chỉ thị đón rước cô.

Cùng đi với tôi trên chuyến bay này có bác sĩ U Myen, cô nhân tình người Việt, và nữ đồng chí Ngọc Tú. Nếu không gặp trở ngại giờ chót, Sênkô và Lisép sẽ tháp tùng.

Người chỉ huy thở dài :

— Lê Ái chết rồi phải không ?

— Thưa, theo báo cáo của 739, Lê Ái bị thiệt mạng trong một trận đụng độ với Phản gián.

— Ở Saigon hiện nay ta chỉ có 2 cơ sở đặc lực : cơ sở của Lê Ái và tiền tổ YS. Cả hai đều dính vào công tác quan trọng của 739. Thất bại chuyến này là hết. Ta mất gần hai năm trời, và tiêu trên nửa triệu đô la. Còn nếu thành công..

Người chỉ huy nhướn nụ cười kiêu hãnh :

— Nếu thành công, ta sẽ làm bá chủ thiên hạ.

Tôi sẽ đề nghị với Trung ương thăng đại tá lên thiếu tướng.

Viên đại tá lắp bắp :

— Xin đa tạ ngài.

Chợt nhớ ra, người chỉ huy hỏi :

— Ngọc Tú là ai ?

— Thưa, tôi không biết. Trong thư khố, không có hồ sơ nào nói về Ngọc Tú. 739 điện về cho biết Ngọc Tú là nữ nhân viên tài giỏi, tuyệt đối trung thành, do Lê Ái giới thiệu.

Ngâm nghĩ một lát, người chỉ huy bấm nút trên bàn, một tiếng nói lễ phép vẳng ra :

— Thưa, ngài cần gì ?

Người chỉ huy ra lệnh :

— Gọi thiếu tướng tư lệnh phi đoàn VX cho tôi.

— Thưa, giờ này đã khuya, chắc thiếu tướng không quân Milốt ngủ rồi. Milốt rất khó tính.

— Lối cổ Milốt dầy. Nói là Đôbinin cần gặp.

Viên đại tá nhìn người chỉ huy không chớp mắt. Tuy không phải là quân nhân, người chỉ huy RU ở Việt nam có thể ra lệnh cho sĩ quan cấp tướng, như ra lệnh cho tùy phái văn phòng. Nghe tên Đôbinin, mọi người ở Bắc Việt đều tái mặt. Một cái gậy đầu hoặc ngoắt tay của Đôbinin có thể biến viên thiếu tướng thành binh nhì trong chớp mắt hoặc có thể tổng một tiểu đoàn vào khám về những tội trạng vô hình. Dường như Đôbinin là một nhân vật có thể lực kinh khủng trong điện Cẩm Linh.

Chuông điện thoại reo. Đôbinin hắt hàm :

— Thiếu tướng Milốt phải không ?

Ở đầu giây thoát tiền vọng lại một tiếng ngái ngủ xen lẫn câu rửa tực tữ. Nhưng chữ Đôbinin như có mãnh lực phi thường khiến viên tư lệnh phi đoàn đổi sang giọng kính nể :

— Thưa, chính tôi đây. Xin lỗi ngài, tôi cứ tưởng ai.

Đôbinin gắt :

— Ngoài tôi ra, còn ai dám đánh thức thiếu tướng vào giờ này. Từ trưa đến giờ, tôi ngồi làm việc ở văn phòng, chưa nghĩ đến ăn uống. Trong khi ấy, thiếu tướng hú hí trên giường. Thiếu tướng ngủ dậy giấc chưa ?

— Thưa ngài...

— Chắc cô bạn nhỏ của thiếu tướng không bằng lòng. Nếu là công việc thông thường, có thể đợi đến mai, tôi đã không phiền nhiễu thiếu tướng.

— Thưa ngài không sao.

— Sở tôi không muốn can thiệp vào đời tư của sĩ quan cao cấp. Cho nên từ nhiều tuần nay, tôi nhắm mắt làm ngơ cho thiếu tướng mang gái đẹp về tư thất. Hiện nay, tôi muốn nói một chuyện quan trọng, không muốn ai, ngoài thiếu tướng được nghe.

— Thưa, trong phòng chỉ có một mình tôi.

Đôbinin cười gằn :

— Hừ, thiếu tướng giấu tôi làm gì ! Tôi có hàng ngàn cặp mắt, hàng ngàn cái tai, việc gì tôi cũng biết. Cô bạn của thiếu tướng có mặt trong phòng thiếu tướng từ lúc 7 giờ tối. Phiền thiếu tướng bảo nàng choàng tạm cái áo ngủ, lánh sang phòng bên trong khi tôi nói chuyện. Rồi thiếu tướng sai tài xế lái xe cho nàng về. Vì đêm nay thiếu tướng bận công vụ khẩn cấp.

Tiếng nói của tư lệnh Milốt trở nên li nhí :

— Tôi thành thật xin lỗi ngài...

Đôbinin hừ một tiếng rồi nói :

— Ồ, tôi không giận thiếu tướng đâu. Ngày

trước, nhiều đêm gọi giầy nói vào điện Cẩm Linh cho đồng chí Sít ta Lin tôi phải trò chuyện với bọn thiếu nữ nhi nhảnh là thường. Dầu sao thiếu tướng cũng chưa có nhiều nhân tình bằng đồng chí Sít ta Lin. Kể ra, thiếu tướng có số đào hoa thật. Bao giờ bà thiếu tướng tới Hà nội?

— Thưa ngài, tôi hy vọng ngài không nói lại với nhà tôi.

— Dĩ nhiên. Nhưng cũng còn tùy ở tinh thần làm việc của thiếu tướng.

— Xin ngài rộng lượng cho lần nữa.

— Hà, hà, đêm nay, tôi muốn nhờ thiếu tướng một việc, chẳng hiểu thiếu tướng còn đủ gân cốt và óc sáng suốt không?

— Thưa, nếu ngài cần tôi xin làm ngay.

— Còn gì hay bằng. Thiếu tướng hẳn biết tôi rất ghét đi máy bay. Và tôi chỉ chịu trèo lên phi cơ nếu hoa tiêu là người giàu kinh nghiệm.

— Vâng, tôi rất hân hạnh được lái máy bay cho ngài đêm nay. Ngài định đi đâu?

— Trong nửa giờ, tôi sẽ có mặt ở trường bay Gia Lâm.

— Tuân lệnh.

— Còn điều này nữa. Thiếu tướng ra lệnh cho phi đội túc trực gần vĩ tuyến 17, đốt nóng động cơ và lái máy bay ra ngoài phi đạo, để có thể cất cánh trong vòng 2 phút. Về đường bay, và công tác sẽ làm, phi đội phải liên lạc với văn phòng đại diện của tôi ở địa phương. Tôi cần những phi công thật giỏi.

— Xin ngài cho biết mục đích.

— Để hộ tống một phi cơ quan trọng từ

miền Nam bay tới.

— Thưa, tôi cần thông báo cho đại tướng Võ nguyên Giáp biết không? Theo chỗ tôi biết, những việc to tát phải có sự thỏa thuận của họ.

— Ai bảo thiếu tướng?

— Thưa, theo một thỏa ước mà đại sứ quán của ta ký với bộ Ngoại giao.

— Hừ, ông đại sứ ký, không phải tôi. Việc tôi làm, tôi không muốn ai dính vào, cả ông đại sứ cũng không được quyền biết. Nếu ông đại sứ không chịu, thì thu xếp va-li trở về Mạc tư Khoa. Hay là thiếu tướng muốn hồi hương với ông đại sứ?

— Thưa, tôi đâu dám trái lệnh ngài.

— Thiếu tướng nói đúng. Tôi không ưa mọi người cãi lại. Thiếu tướng kể thầy Võ nguyên Giáp. Ai hỏi lời thối, thiếu tướng bảo là tôi ra lệnh.

— Xin vâng.

Đôbinin đặt ống nói xuống giá, kêu rầm một tiếng, bình mực lăn xuống đất. Viên đại tá sợ hãi đứng chôn chân trên sàn nhà, không dám lượm lên. Đôbinin hất hàm:

— Ông điện ngay về Trung ương báo cáo là kế hoạch sắp thành công mỹ mãn. Nội trong 24 giờ nữa, sẽ trình báo cáo chi tiết.

Viên đại tá sửa soạn bước ra, Đôbinin gọi giật lại:

— À, ông dặn vệ sĩ sửa soạn xe hơi và đoàn hộ tống, đưa tôi ra trường bay Bạch Mai.

— Thưa, ngài vừa ra lệnh cho thiếu tướng Milốt tới trường bay Gia Lâm.

Đôbinin cười kháy:

—Hắn sẽ gặp tôi ở Bạch Mai. Tôi muốn hẳn thử máy bay trước. Ông nhớ loan tin cho trạm Đồng Hới biết tôi sắp đến. Không được tổ chức tiếp rước linh đình, địch thấy mặt tôi thì hỏng hết. Còn thời giờ điện cho Y.739 được không ?

— Thưa còn.

— Cho 739 biết là tôi thành thật khen ngợi. Bắt đầu từ ngày nay, 739 được vinh thăng trung tá, và sau khi đến Hà nội, được nghỉ phép 6 tháng.

Đôbinin vứt điều thuốc cháy dở vào cái đĩa đựng tàn to tương, rồi dùng dũa, mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Đại lộ Lý thường Kiệt chìm trong bóng tối. Toán lính canh đổi gác, giầy nện cồm cộp và súng chạm lách cách dưới nhà. Đôbinin quên băng chưa ăn tối. Hắn cũng quên băng là ba đêm liền chưa chớp mắt. Hắn chỉ có thể ngủ yên giấc sau, khi kế hoạch thành công.

Đôbinin xoa hai bàn tay vào nhau, dáng điệu hề hả :

— Lão Hoàng rồi biết tay ta !

Thiếu tướng không quân Milốt cầu nhàu, rồi thốt ra một câu nói tục tĩu. Tiếng chuông điện thoại vừa reo vang trong phòng ngủ, vào lúc không người đàn ông đa tình nào thích nghe.

Milốt là một tướng lãnh đa tình, tuy đã quá lục tuần. Đối với Milốt, ban đêm trên giường nệm êm ái là thời khắc thần tiên nhất.

Reng... reng... reng... Mặt đỏ gay, Milốt cầm ống nghe. Nếu là sĩ quan dưới quyền, Milốt sẽ ném điện thoại vào góc phòng, quát tháo âm ỹ. Kẻ phá

dám phải bị tống giam vào sà-lim tối om 15 ngày, uống nước lạnh và ăn cơm lạt.

Tuy nhiên, giọng nói ở đầu giây làm Milốt giật mình. Kẻ đối thoại là bí thư của Đôbinin. Tên Đôbinin như sét đánh bên tai làm Milốt tỉnh ngủ. Hắn nuốt nước bọt ừng ực :

— Vàng, vàng, tôi xin tuân lệnh. Vàng, vàng, tôi xin làm theo ý ngài...

Cô gái có làn da trắng xanh vì thức đêm nhiều lờm cờm ngồi dậy dưới ánh đèn nê-ông treo trên và tỏ mờ. Nàng chỉ trạc 20 tuổi là cùng, 20 làm bạn với ông già 60 không phải là việc lạ đối với thế kỷ hóa tiền và bom khinh khí.

Nàng mở rộng mắt nhìn Milốt cõi trần trùng trục, bờ hói nhễ nhại.

Milốt thở dài, ngồi phịch xuống giường như vừa bị bắt quả tang ăn cắp. Viên thiếu tướng không quân Xô Viết không dám nhìn cô gái lỏa lồ ngồi cười dâm đãng, thân thể nhỏ nhắn nằm gọn trong tay, với những đường cong kinh khủng có thể làm đoàn phi cơ đang bay tắt máy và đâm đầu xuống đất.

Nàng hỏi, giọng ngây thơ :

— Ai gọi anh ?

— Đôbinin.

— Hắn là ai mà dám quấy rầy anh vào giờ này ?

Milốt vội bịt miệng nàng lại. Đoàn nhìn lăm lét chung quanh, hắn nói giọng nho nhỏ :

— Đừng nói thế, Đôbinin nghe được thì khổ. Đôbinin có tai mắt khắp nơi. Không khéo có trong phòng, dưới giường này cũng nên. Đôbinin là đại